

Ustavni sud Bosne i Hercegovine u Velikom vijeću, u sastavu: predsjednik Zlatko M. Knežević, potpredsjednici Mato Tadić i Mirsad Ćeman i sudije Valerija Galić, Miodrag Simović i Seada Palavrić, na sjednici održanoj 17. jula 2018. godine, u predmetu broj **AP 3464/18**, rješavajući apelaciju **Svetozara Pudarića**, na osnovu člana VI/3.b) Ustava Bosne i Hercegovine, člana 18. stav (1) i stav (3) tačka e), člana 57. stav (2) tačka a) i člana 58. Pravila Ustavnog suda Bosne i Hercegovine - prečišćeni tekst („Službeni glasnik Bosne i Hercegovine“ broj 94/14), donio je

ODLUKU O DOPUSTIVOSTI

Odbacuje se kao nedopuštena apelacija koju je podnio **Svetozar Pudarić** protiv Rješenja Suda Bosne i Hercegovine broj S1 3 Iž 028746 18 Iž od 6. juna 2018. godine i Odluke Centralne izborne komisije Bosne i Hercegovine broj 05-1-07-3-200/18 od 31. maja 2018. godine zbog toga što je Ustavni sud Bosne i Hercegovine o istoj stvari ranije odlučio, a iz navoda ili dokaza iznesenih u apelaciji ne proizlazi da ima osnova za ponovno odlučivanje.

Odluku objaviti u „Službenom glasniku Bosne i Hercegovine“, „Službenim novinama Federacije Bosne i Hercegovine“, „Službenom glasniku Republike Srpske“ i „Službenom glasniku Distrikta Brčko Bosne i Hercegovine“.

OBRAZLOŽENJE

1. Svetozar Pudarić iz Sarajeva (u daljnjem tekstu: apelant) podnio je 26. juna 2018. godine apelaciju Ustavnom sudu Bosne i Hercegovine (u daljnjem tekstu: Ustavni sud) protiv Rješenja Suda Bosne i Hercegovine (u daljnjem tekstu: Sud BiH) broj S1 3 Iž 028746 18 Iž od 6. juna 2018. godine i Odluke Centralne izborne komisije Bosne i Hercegovine (u daljnjem tekstu: CIK BiH) broj 05-1-07-3-200/18 od 31. maja 2018. godine.

2. Apelant je postavio i zahtjev za donošenje privremene mjere kojom bi Ustavni sud odložio primjenu Izbornog zakona Bosne i Hercegovine (u daljnjem tekstu: Izborni zakon) – Poglavlje 4 „Ovjera i kandidiranje za izbore“ i Poglavlje 8 „Predsjedništvo Bosne i Hercegovine“ do donošenja odluke o ovoj apelaciji.

3. Odlukom CIKBiH broj 05-1-07-3-200/18 od 31. maja 2018. godine odbijena je apelantova prijava za ovjeru njega kao nezavisnog kandidata za učešće na Općim izborima 2018. godine (u daljnjem tekstu: izbori), koji će se održati 7. oktobra 2018. godine, i to za izbore za člana Predsjedništva Bosne i Hercegovine (u daljnjem tekstu: Predsjedništvo BiH) iz reda srpskog naroda. U obrazloženju ove odluke, CIKBiH je naveo da je utvrdio da je apelant upisan u birački spisak u Općini Novo Sarajevo „koja nije unutar izborne jedinice za viši nivo vlasti za koji se kandidira u smislu odredbe 8.1 stav (2) Izbornog zakona Bosne i Hercegovine“. Naime, kako je dalje obrazloženo, odredbom člana 4.2 stav (1) tačka 1. Izbornog zakona Bosne i Hercegovine (u daljnjem tekstu: Izborni zakon) propisano je da kandidat koji želi biti ovjeren za izbore za sve organe na svim nivoima vlasti u Bosni i Hercegovini mora biti upisan u Centralni birački spisak u općini u kojoj se kandidira ili u općini unutar granica izborne jedinice za viši nivo vlasti za koji se kandidira u smislu odredbe člana 8.1 stav (2) Izbornog zakona. Dalje je navedeno da je članom 8.1 stav (2) Izbornog zakona propisano da člana Predsjedništva BiH, koji se neposredno bira s teritorije Republike Srpske – jednog Srbina, biraju birači upisani u Centralni birački spisak da glasaju u Republici Srpskoj i da je izabran kandidat koji dobije najveći broj glasova. CIKBiH je također naveo da je u vezi s navedenim imao u vidu i apelantovu izjavu o nacionalnoj pripadnosti.

4. Rješenjem Suda BiH broj S1 3 Iž 028746 18 Iž od 6. juna 2018. godine odbijena je apelantova žalba protiv odluke CIKBiH. Sud BiH je u obrazloženju svoje odluke ponovo ukazao na odredbe čl. 4.2 stav (1) i 8.1 stav (2) Izbornog zakona, te je naveo da se apelant neosnovano pozvao na to da Evropska konvencija za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda (u daljnjem tekstu: Evropska konvencija) ima prioritet nad Ustavom Bosne i Hercegovine. Naime, kako je Sud BiH dalje naveo, članom V Ustava Bosne i Hercegovine je propisano da se Predsjedništvo BiH sastoji od tri člana, i to po jednog Bošnjaka i Hrvata koji se biraju neposredno s teritorije Federacije BiH i jednog Srbina koji se bira neposredno s teritorije Republike Srpske. S obzirom na to, Sud BiH je zaključio da je CIKBiH pravilno odlučio kada je odbio apelantovu prijavu kao nezavisnog kandidata za člana Predsjedništva BiH iz reda srpskog naroda jer on nije upisan u Centralni birački spisak u općini unutar granica izborne jedinice Republika Srpska, odnosno zato što nema prebivalište u Republici Srpskoj.

5. Apelant smatra da su mu osporenim odlukama prekršena prava iz čl. II/2, II/3.g), h) i m), II/4. i II/6. Ustava Bosne i Hercegovine, prava iz Međunarodne konvencije o ukidanju svih oblika rasne diskriminacije i Međunarodnog pakta o građanskim i političkim pravima (nije eksplicitno naveo članove ovih dokumenata), pravo na nediskriminaciju iz člana 14. Evropske konvencije i člana 1. Protokola broj 12 uz Evropsku konvenciju, kao i da je prekršen član 17. Evropske konvencije (zabrana zloupotrebe prava).

6. U obrazloženju svojih navoda, apelant ističe da je od Suda BiH „zahtijevao da u konkretnom slučaju, vodeći računa o članu IX Ustava Bosne i Hercegovine, direktno primijeni ljudska prava i osnovne slobode na koje je ukazano u stavu 2. člana II Ustava Bosne i Hercegovine“, te da poništi odluku CIK BiH i da mu naloži da u ponovnom postupku naloži ovjeru njega kao nezavisnog kandidata za izbore za člana Predsjedništva BiH na izborima 2018. godine. Apelant dalje navodi da smatra da, osim ograničenja u vezi s kandidiranjem na izborima koja su propisana u članu IX Ustava Bosne i Hercegovine, Izborni zakon ne može sadržavati nikakva druga ograničenja kojima bi se onemogućilo građaninu Bosne i Hercegovine da se kandidira za izbore za člana Predsjedništva BiH, bez obzira gdje je upisan u Centralni birački spisak, odnosno gdje živi, i bez obzira na njegovu etničku, nacionalnu, vjersku ili neku drugu pripadnost. Apelant navodi da „istu odredbu sadrži i član 1.6 Izbornog zakona“, zbog čega je smatrao da ispunjava uvjete za učešće na izborima i za člana Predsjedništva BiH, ali da mu je osporenim odlukama uskraćeno Ustavom BiH zajamčeno pravo da bira i bude biran, odnosno da bude kandidat za bilo koju imenovanu, izbornu ili drugu javnu funkciju na teritoriji Bosne i Hercegovine.

7. Apelant, također, navodi da to njegovo ustavno pravo ne može biti ograničeno Izbornim zakonom. Međutim, kako dalje navodi, Sud BiH je odbio postupiti u skladu sa članom II/6. Ustava Bosne i Hercegovine, prema kojem je morao neposredno primijeniti ljudska prava kako to zahtijeva član II/2. Ustava Bosne i Hercegovine, a zanemario je i član IX Ustava Bosne i Hercegovine, odnosno član 1.6 Izbornog zakona. Apelant smatra da je Sud BiH zasnovao svoju odluku na pogrešnoj primjeni čl. 8.1 stav (2) i 4.2 tačka 1. Izbornog zakona „koji su sami po sebi neustavni“, te da je na taj način „potvrdio diskriminaciju i segregaciju građana Bosne i Hercegovine – Srba kao druge etničke grupe koja živi u Federaciji Bosne i Hercegovine, čime je konačno doveo do potpune isključenosti svih Srba koji žive u Federaciji Bosne i Hercegovine iz mogućnosti da se kandidiraju za Predsjedništvo Bosne i Hercegovine“, čime su prekršena apelantova ustavna prava. Apelant navodi da se takva odluka Suda BiH jednako odnosi na sve Srbe koji žive u Federaciji BiH, ali i na Bošnjake i Hrvate koji žive u Republici Srpskoj, kao i na sve građane koji se ne izjašnjavaju kao Srbi, Hrvati ili Bošnjaci u Bosni i Hercegovini i „koji su kao pripadnici bilo koje druge grupe koja

živi u Bosni i Hercegovini koja ne živi u Federaciji BiH ili u Republici Srpskoj i nisu upisani u Centralni birački spisak u općini unutar izborne jedinice za viši nivo vlasti za koji se kandidiraju u smislu člana 8.1 stav (2) i člana 4.2 tačka 1. Izbornog zakona, potpuno isključeni iz izbornog procesa i diskriminirani i nikada neće biti u prilici ostvariti to pravo“. Da bi to pravo ostvarili, kako dalje navodi apelant, morali bi se preseljavati u Republiku Srpsku odnosno Federaciju BiH „što bi u 21. vijeku značilo poraz civilizacijskih vrijednosti i demokratskih standarda“.

8. Apelant navodi da su stoga osporene odluke u suprotnosti s Ustavom Bosne i Hercegovine, s Protokolom broj 12 uz Evropsku konvenciju, zatim s „Djelimičnom odlukom Ustavnog suda od 30. juna i 1. jula 2000. godine u predmetu 'konstitutivnosti naroda“, kao i s presudama Evropskog suda za ljudska prava (u daljnjem tekstu: Evropski sud) u predmetima *Sejdić i Finci protiv BiH* i *Zornić protiv BiH*. U vezi s tim, apelant navodi da je Predsjedništvo BiH političko tijelo države čije odluke i politika imaju životnu važnost i od utjecaja su na sve građane BiH bez obzira da li žive u Federaciji BiH ili Republici Srpskoj ili u Distriktu Brčko. Apelant dalje navodi da je, onemogućavanjem da se kao građanin Bosne i Hercegovine koji je pripadnik srpskog naroda koji živi u Federaciji BiH kandidira za člana Predsjedništva BiH bez obzira gdje u Bosni i Hercegovini živi, isključen iz prava da bude biran za taj nivo vlasti. Ovo je, kako dalje navodi, isključivo zbog zahtjeva koji je vezan za prebivalište i koji je sadržan u odredbama Izbornog zakona koje su, prema njegovom mišljenju, neustavne i „služe kao osnov za različit tretman koji spada u domen člana 1. Protokola broj 12“ i, zajedno s odlukom Suda BiH u konkretnom slučaju, diskriminiraju apelanta.

9. Slijedom navedenog, apelant predlaže da Ustavni sud odluči o apelaciji po hitnom postupku, da utvrdi povredu Ustava Bosne i Hercegovine, Evropske konvencije „i njenih protokola i instrumenata za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda koji imaju snagu ustavnih odredaba“, te da slijedom toga ukine osporeno rješenje i predmet vrati Sudu BiH „s uputama i nalogom“ da donese odluku kojom se ovjerava apelantova prijava kao nezavisnog kandidata za izbore za člana Predsjedništva iz reda srpskog naroda. Alternativno, apelant predlaže da Ustavni sud usvoji apelaciju i utvrdi kršenje apelantovih prava kako je navedeno i „sam donese odluku“ kojom se ovjerava apelantova prijava za izbore.

10. Apelant, također, traži da Ustavni sud donese odluku o privremenoj mjeri kojom bi odložio primjenu Izbornog zakona Bosne i Hercegovine (u daljnjem tekstu: Izborni zakon) – Poglavlje 4 „Ovjera i kandidiranje za izbore“ i Poglavlje 8 „Predsjedništvo Bosne i Hercegovine“ do donošenja odluke o ovoj apelaciji. Zahtjev za donošenje privremene mjere, apelant nije posebno obrazložio.

11. Apelant, u suštini, ukazuje na kršenje prava na nediskriminaciju iz člana II/4. Ustava Bosne i Hercegovine i člana 1. Protokola broj 1 uz Evropsku konvenciju.

12. Pri ispitivanju dopustivosti apelacije Ustavni sud je pošao od odredaba člana VI/3.b) Ustava Bosne i Hercegovine i člana 18. stav (3) tačka e) Pravila Ustavnog suda.

13. Član VI/3.b) Ustava Bosne i Hercegovine glasi:

Ustavni sud također ima apelacionu nadležnost u pitanjima koja su sadržana u ovom Ustavu, kada ona postanu predmet spora zbog presude bilo kojeg suda u Bosni i Hercegovini.

14. Član 18. stav (3) tačka e) Pravila Ustavnog suda glasi:

Apelacija nije dopustiva ako postoji neki od sljedećih slučajeva:

e) radi se o pitanju o kojem je Ustavni sud već odlučivao, a iz navoda ili dokaza iznesenih u apelaciji ne proizlazi da ima osnova za ponovno odlučivanje;

15. Ustavni sud ukazuje da je o istom pitanju koje se postavlja u konkretnoj apelaciji već odlučio Evropski sud u predmetu *Pilav* (vidi Evropski sud, *Pilav protiv BiH*, presuda od 9. juna 2016. godine, aplikacija broj 4193/07), i to nakon što je Ustavni sud donio odluku o istom pitanju u predmetu broj AP 2678/06 od 29. septembra 2006. godine (objavljena u „Službenom glasniku BiH“ broj 44/07, dostupna i na www.ustavnisud.ba). U predmetu koji je nakon navedene odluke Ustavnog suda podnio Evropskom sudu, podnosilac se žalio da je kao Bošnjak diskriminiran zato što se nije mogao kandidirati na izborima za člana Predsjedništva BiH budući da živi na teritoriji Republike Srpske. Odlučujući u tom predmetu, Evropski sud je još jednom potvrdio da pojam „diskriminacija“ iz člana 14. Evropske konvencije i člana 1. Protokola broj 12 treba identično tumačiti. Dakle, bez obzira na razlike u širini obima ovih dviju odredbi, „diskriminacija“ označava različito postupanje bez objektivnog i razumnog opravdanja prema licima koja su se našla u sličnom položaju (*idem*, tačka 40. s daljnjim referencama).

16. Evropski sud je, dalje, zapazio da se, prema Ustavu Bosne i Hercegovine, samo ona lica koja se izjašnjavaju kao pripadnici „konstitutivnog naroda“ imaju pravo kandidirati na izborima za Predsjedništvo BiH koje se sastoji od tri člana: jednog Bošnjaka i jednog Hrvata, od kojih je svaki neposredno izabran iz Federacije BiH, i jednog Srbina neposredno izabranog iz Republike Srpske. Slijedom toga, podnosilac u predmetu *Pilav*, koji je bio Bošnjak nastanjen u Republici Srpskoj, bio je isključen iz tog prava. Evropski sud je dalje ukazao da je u predmetu *Sejdić i Finci*, koji se odnosio na nemogućnost podnosilaca koji su bili pripadnici romske i jevrejske manjine da se

kandidiraju za Predsjedništvo BiH, utvrdio da „sličan ustavni preduvjet predstavlja diskriminirajuće različito postupanje suprotno članu 1. Protokola broj 12“. Evropski sud je također ukazao da podnosilac jeste pripadnik jednog od „konstitutivnih naroda“, ali da „iako teoretski ima pravo da se kandidira na izborima za Predsjedništvo, u stvarnosti, sve dok živi u Republici Srpskoj on ne može koristiti to pravo“. Da bi se kandidirao za Predsjedništvo BiH, podnosilac je morao „napustiti svoj dom i preseliti u Federaciju BiH“ (*ibid*, tačka 43).

17. Analizirajući ovakvu situaciju, Evropski sud je podsjetio na svoju praksu u predmetima koji se tiču člana 3. Protokola broj 1, u kojima je utvrdio „da zahtjev koji se odnosi na prebivalište nije nesrazmjern ili nepomirljiv sa svrhom koja je u osnovi prava na slobodne izbore“, te da „[o]vi predmeti pokazuju da uživanje prava glasanja i kandidature na izborima može zavisi od prirode i stepena veza koje postoje između određenog podnosioca i zakonodavnog tijela zemlje“. Međutim, za razliku od podnosioca u tim predmetima, koji nisu zadovoljili kriterij prebivališta, Evropski sud je istakao da je podnosilac u predmetu *Pilav* živio u Bosni i Hercegovini. Evropski sud je također naveo da je Predsjedništvo BiH političko tijelo države i entiteta, te da njegova politika i odluke imaju utjecaja na sve građane BiH, bez obzira da li oni žive u Federaciji BiH, Republici Srpskoj ili u Distriktu Brčko. Stoga, iako je podnosilac bio uključen u politički život u Republici Srpskoj, „njega se, očito, isto tako tiču političke aktivnosti kolektivnog šefa države“ (*op. cit.*, presuda *Pilav*, tač. 42-45. s daljnjim referencama).

18. Evropski sud je u istom predmetu također podsjetio i na svoj stav iz predmeta *Zornić* (Evropski sud, *Zornić protiv BiH*, presuda od 15. jula 2014. godine, aplikacija broj 3681/06) koji se odnosio na nemogućnost kandidiranja za člana Predsjedništva BiH i za delegata u Domu naroda PSBiH u slučaju kada se lice koje je u pitanju ne izjašnjava o pripadnosti bilo kojem od konstitutivnih naroda ili bilo kojoj etničkoj grupi. Evropski sud je naročito naveo da je u odluci *Zornić* istakao „potrebu da se osigura stvarna politička demokratija“, te da smatra „da je došlo vrijeme za politički sistem koji će svakom građaninu Bosne i Hercegovine osigurati pravo da se kandidira na izborima za Predsjedništvo i Dom naroda Bosne i Hercegovine, bez diskriminacije po osnovu etničke pripadnosti“. Uzevši u obzir sve navedeno, Evropski sud je naveo da, bez obzira na razlike u odnosu na predmet *Sejdić i Finci*, smatra da je isključenost podnosioca iz prava da bude biran za člana Predsjedništva BiH „zasnovana na kombinaciji etničkog porijekla i mjesta prebivališta, od kojih oba služe kao osnov za različit tretman koji spada u domen člana 1. Protokola broj 12“, te da predstavlja diskriminirajuće postupanje suprotno toj odredbi (*op. cit.*, presuda *Pilav*, tač. 47-48).

19. Ustavni sud, također, podsjeća i da je u predmetu broj U 14/12, u kojem je odluku donio nakon presuda *Sejdić i Finci* i *Zornić*, a prije presude Evropskog suda u predmetu *Pilav*, odlučivao o zahtjevu tadašnjeg člana Predsjedništva BiH Željka Komšića za ocjenu ustavnosti odredaba Ustava Republike Srpske i Izbornog zakona BiH. Osporene odredbe su se odnosile na isključenje mogućnosti da se za predsjednike i potpredsjednike entiteta kandidiraju i pripadnici „Ostalih“ koji su, kao i konstitutivni narodi, državljani BiH kojima je zakonom garantirano pravo da budu birani bez diskriminacije i ograničenja. U tom predmetu, Ustavni sud je zaključio da takvo isključivanje „više ne predstavlja jedini način za postizanje legitimnog cilja, a zbog čega ne može imati razumno i objektivno opravdanje. Naime, u ostvarivanju zakonom garantiranog prava navedenim odredbama ustava entiteta i Izbornog zakona uspostavljen je različit tretman 'Ostalih' koji se zasniva na etničkoj pripadnosti i za rezultat ima diskriminaciju suprotno članu II/4. Ustava BiH i članu 1. Protokola broj 12“ (vidi Ustavni sud, Odluka o dopustivosti i meritumu broj *U 14/12* od 26. marta 2015. godine, tač. 71-72). Međutim, Ustavni sud je u tom predmetu istakao da iz odluke Evropskog suda u predmetu *Sejdić i Finci* nedvosmisleno proizlazi da Ustav BiH treba biti izmijenjen. Ustavni sud je također ukazao i da je u predmetu *Zornić* Evropski sud naglasio da je povreda prava na nediskriminaciju u tom predmetu „direktna posljedica propusta vlasti tužene države da uvedu mjere kako bi se povinovale presudi u predmetu *Sejdić i Finci*. Propust tužene države da uvede ustavne i legislativne prijedloge kako bi okončala postojeću neusklađenost Ustava i Izbornog zakona sa članom 14, članom 3. Protokola broj 1 i članom 1. Protokola broj 12 ne predstavlja samo otežavajuću okolnost kada je riječ o odgovornosti države prema Konvenciji zbog postojećeg ili ranijeg stanja stvari već također ugrožava buduću učinkovitost mehanizma Konvencije“ (*idem*, tačka 73). Ustavni sud je također ukazao da je „trenutno nemoguće predvidjeti obim ovih izmjena“, zbog čega „neće ukinuti navedene odredbe ustava entiteta i Izbornog zakona, odnosno neće naložiti Parlamentarnoj skupštini BiH, Narodnoj skupštini i Parlamentu Federacije BiH da izvrše usaglašavanje navedenih odredaba dok u domaćem pravnom sistemu ne budu usvojene ustavne i zakonodavne mjere kojima se okončava postojeća neusklađenost Ustava Bosne i Hercegovine i Izbornog zakona s Evropskom konvencijom koju je utvrdio Evropski sud u citiranim predmetima“ (*idem*, Odluka broj *U 14/12*, tačka 74).

20. Vraćajući se na konkretan predmet, Ustavni sud zapaža da je apelant Srbin koji živi na teritoriji Federacije BiH, zbog čega je odbijen njegov zahtjev da se kandidira na izborima za Predsjedništvo BiH. Dakle, suštinski se radi o situaciji koja je potpuno ista kao i u predmetu *Pilav*, u kojem je, nakon odlučivanja Ustavnog suda, Evropski sud donio konačnu i obavezujuću odluku. Ustavni sud smatra da u takvoj situaciji, kada je Evropski sud u tri presude u odnosu na Bosnu i

Hercegovinu, od kojih se presuda *Pilav* odnosi na istu situaciju u kojoj je i apelant, nedvosmisleno zaključio da je neophodno promijeniti Ustav Bosne i Hercegovine, nema osnova da ponovo odlučuje o istom pitanju.

21. U vezi s tim, Ustavni sud uočava da su osporene odluke i apelantova nemogućnost da se kao Srbin s prebivalištem u Federaciji BiH kandidira na izborima za Predsjedništvo BiH također rezultat propusta nadležnih vlasti da preduzmu odgovarajuće mjere radi provođenja presuda *Pilav*, *Sejdić i Finci* i *Zornić*, kojima bi se okončala neusklađenost Ustava i Izbornog zakona sa zahtjevima iz člana 1. Protokola broj 12, kako je to utvrđeno u tim presudama. Dakle, Bosna i Hercegovina, odnosno njene nadležne vlasti imaju obavezu da usklade Ustav Bosne i Hercegovine i Izborni zakon već po tri presude Evropskog suda, a Ustavni sud, u smislu stava iznesenog u Odluci broj U 14/12, ni dalje ne može predvidjeti obim tih izmjena. Ustavni sud naročito naglašava da nema ni ustavotvornu ni zakonodavnu nadležnost, pa ne može svojim djelovanjem zamijeniti institucije, najprije Parlamentarnu skupštinu Bosne i Hercegovine koja ima nadležnost da, u propisanoj proceduri, mijenja Ustav Bosne i Hercegovine, odnosno da zamijeni institucije koje imaju obavezu preduzeti odgovarajuće mjere radi provođenja odluka Evropskog suda u navedenim predmetima.

22. Dakle, da bi sudovi i drugi nadležni organi u odnosu na ovo pitanje direktno primjenjivali Evropsku konvenciju, kako to apelant traži, neophodno je prethodno okončati postojeću neusklađenost Ustava Bosne i Hercegovine s Evropskom konvencijom koju je utvrdio Evropski sud u presudama *Sejdić i Finci*, *Zornić* i *Pilav*. Kako je već rečeno, to je moguće uraditi isključivo u nadležnim institucijama i u propisanoj proceduri, što je i osnovni zahtjev vladavine prava iz člana I/2. Ustava Bosne i Hercegovine, ali i načelo na kojem se zasniva i sama Evropska konvencija. U suprotnom, Ustavni sud, ali i Sud BiH i CIKBiH bi postupali van svojih propisanih nadležnosti, odnosno preuzeli bi ulogu ustavotvorca i zakonodavca uprkos tome što je to u isključivoj nadležnosti drugih institucija vlasti.

Ostali navodi

23. Što se tiče navoda o kršenju člana 17. Evropske konvencije, Ustavni sud ukazuje da taj član ne garantira neko materijalno pravo čija bi se zaštita mogla tražiti bilo pred redovnim bilo pred Ustavnim sudom. Naime, član 17. Evropske konvencije zabranjuje zloupotrebu prava garantiranih Evropskom konvencijom. To dalje znači da ako je neko ponašanje ili djelatnost usmjerena na poništavanje bilo kojeg od prava i sloboda navedenih u Evropskoj konvenciji ili na njihovo ograničavanje u većoj mjeri od one koja je njom predviđena, onda takvo ponašanje ne uživa zaštitu koja se daje u okviru konvencijskih prava. Međutim, u konkretnom slučaju se ne radi o takvoj

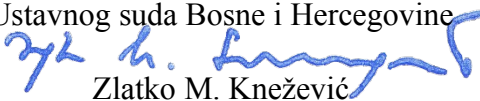
situaciji, pa stoga nema mogućnosti primjene načela iz člana 17. Evropske konvencije, zbog čega Ustavni sud neće dalje ispitivati ove navode.

24. U odnosu na navode o kršenju prava iz Ustava Bosne i Hercegovine koja su propisana u čl. II/3.g) – pravo na slobodu misli, savjesti i vjere, II/3.h) – pravo na slobodu izražavanja i II/3. m) – pravo na slobodu kretanja i prebivališta, Ustavni sud zapaža da apelant navodnu povredu ovih prava nije ničim argumentirao, niti u apelaciji ima išta što bi ukazalo da je povreda tih prava moguća. Stoga, Ustavni sud ni ove navode neće posebno razmatrati.

25. U skladu s navedenim, a imajući u vidu odredbu člana 18. stav (3) tačka e) Pravila Ustavnog suda, prema kojoj će se apelacija odbaciti kao nedopuštena ukoliko je podnesena po pitanju o kojem je Ustavni sud već odlučivao, a iz navoda i dokaza iznesenih u apelaciji ne proizlazi da ima osnova za ponovno odlučivanje o istoj stvari, Ustavni sud je odlučio kao u dispozitivu ove odluke.

26. S obzirom na odluku o dopustivosti u ovom predmetu, Ustavni sud zaključuje da nema osnova za razmatranje apelantovog zahtjeva za donošenje privremene mjere.

27. Prema članu VI/5. Ustava Bosne i Hercegovine, odluke Ustavnog suda su konačne i obavezujuće.

Predsjednik
Ustavnog suda Bosne i Hercegovine

Zlatko M. Knežević